

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερρείας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
'Εσωτερικοῦ :
'Ετήσια . . . . . δρ. 8.—
Ἐξάμηνος 4,50
Τριμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.
Ἐξωτερικοῦ :
'Ετήσια . . . . . φρ. 10.—
'Εξάμηνος 5,50
Τριμηνος . . . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.
Περίοδος Β'—Τόμος 20ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1913

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Α. 10. Ἐξωτερ. Α. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Ἐδριβερίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 32

εἶνε' ἐγὼ πάντα σὺς εὐχαριστῶ.) Δύναμις τῆς
Θελήσεως (καλὴ, μὴ πιστεύεις ἀε ἀγροσου-
ζιές!) Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους (εὐχόμεαι
νάκούσω, ὅτι παντοῦ ἐπῆρες ἄριστα νομίζω,
ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ δὲν ζῆ
πλέον καὶ εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε γράψῃ καὶ τὸ
παισιγνωστον γαλλοελληνικόν Λεξικόν. Ἄλλα
συγγραμμάτ' αὐτοῦ δὲν γνωρίζω.) Ποιητικὴν
Φλογεράν (στέλλω.) Ζιλι (καλὴς νὰ ἔλθῃς!)
Πέναν τῆς Διαπλάσεως (χαίρω ποὺ ἐγενεὶς
καλὰ ὠραιοτάτῃ ἢ ἐπιστολῇ σου.) Ὁρφανὴν
Καρδίαν (καὶ τὰ δύο ψευδωνύμα ἰσχυροῦν
ἐξίσου μέχρι τέλους Νοεμβρίου.) Πανελληνιον
'Ονειρον (προσωπικῶς δὲν τὴν γνωρίζω.) Βο-
λιώτικο Κερασι (βεβαίως εὐχάρησα.) Νιδβὴν (ἔ-
λαβα, εὐχαριστῶ θερμὰ συγχαρητήρια.) Δο-
ξασμηνὴ Ἑλλάδα (εἰς τὸ προσεχές!) Ἀθανά-
σιων Διάκον, Ρόδου Μοσχοβόλημα, κτλ. κτλ.
Εἰς σὺς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην
Ἰουλίου, θάπανιθω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου,
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐρ-
ῶσαν δὲν θά ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.)

333. Δεξιγράφος
Δύο σύμφωνα τῶν Γάλλων
Μ' ἕνα ἔντομον ἐνόησεν
Καὶ γνωστὴν ἀρχαίαν πόλιν
Τῆς Ἑλλάδος φανεροῖνεις.
'Εστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάκι

334. Συλλαβόδρομος
Δύο σύμφωνα ἐπήραν
Μία νότα μουσικῆ,
Καὶ τὴν ἔβαλαν εὖ ἐμέσῃ
Γιὰ νὰ κάρουν τὸ φαγι.
'Εστάλη ἀπὸ τῆς Ταλακομηθεύσης Ἥπειρου

335. Ἀναγραμματισμὸς
Ἐκ τῶν δώδεκα τὸν ἕνα
Ἐάν ἀναγραμματισῇς,
Τῆς Βαλκανικῆς ἔν ὄροι
Ἐύκολα θά σχηματισῇς.
'Εστάλη ἀπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεως

336. Αἶνιγμα
Τὸ ἀρετικόν μου εἶνε Αὐτοκράτωρ,
Χώρα ἑλληνικὴ τὸ ἡλικόν μου,
Μονὴ ἱστορικὴ τὸ σιδετέρον μου.
'Εστάλη ἀπὸ τῆς Δοξαμένης Ἑλλάδος

337. Πυράμις
+ Οἱ σταυροὶ δένδρον καρποφόρον.
* + * = Στρατιωτικὸν σῶμα.
* * + * * = Ἀρχαία βασιλεία.
* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * + * * * * = Στρατηγὸς Σπарт.

338. Σταυρὸς
Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχηματίσε σταυ-
ρόν, ἔχοντα ὀριζοντίως πόλιν τῆς Ἑλλάδος
καὶ καθεύτως κράτος τῆς Ἑυρώπης:
Α Ε Λ Ο Π Σ Ψ
'Εστάλη ἀπὸ Ἀναστασίου Μπαλτατζιόγλου

339. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχαῖος Τύραννος.
2 3 2 6 2 0 = Πηθὴ ἱστορικὴ.
3 7 6 2 0 = Πηθὴν.
4 7 3 2 0 = Διαφανές.
5 7 1 6 2 0 = Ζῶν.
6 7 5 9 = Πιόν.
7 3 4 0 = Ποταμός.
8 4 6 2 0 = Ἀρχαία πόλις.
9 1 7 6 = Σπλάγγον.
0 8 7 4 6 2 0 = Σύμβολον.
'Εστάλη ἀπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

340. Διπλὴ Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω
καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ἕπειρον. Τὸ δὲ δεύτερον
τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέ-
ταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, περι-
φημον Ἱερθμόν:

1, Ὁμηρικὸς βασιλεὺς. 2, Ἐντομον. 3,
Ρῆμα σύνθετον, σύνθετες εἰς τὰ στρατιωτικά.
4, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 5, Ἀρχαία, παροι-
μιώδης πόλις. 6, Ρῆμα σύνθετον, συνώνυμον
τοῦ δαπανώ. 7, Ὁ πρώτος καὶ καλλίτερος
ψάλτης. 8, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 9, Νῆσος
τῆς Ἀφρικῆς μεγάλῃ.

'Εστάλη ἀπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

341. Φωνηεντόλιπον
* * * - τς - τμης
'Εστάλη ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπιτωμένην
Γαλανόλευκην

342. Γρίφος

1 1 1 εἰς εἰς
1 1 1 εἰς εἰς γυρ' h f
1 1 1 εἰς εἰς θά λές.
'Εστάλη ἀπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19
163. Ἰρακλῆσο(Ἰῆρα, κλεις.)—194. Φῆσις
(φᾶ, σῆς.)—195. Νάξος-Νάξος.—196. Μέ-
λισσα-μέλι.
197.

198. ΤΕΛΕΜΩΝ
Α Ρ Α Τ Ε Λ Α Α Υ
Μ Α Ι Ο Σ Λ Α Μ Α Χ Ο Σ
Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ Α Α Α Τ
Μ Α Χ Α Ι Ρ Α
Ω Ο Ρ Ζ
Ν Υ Σ Τ Α Ζ Ω

**199. ΣΑΜΟΣ - ΠΑΕΙΑ (ΣΗμαία, ἈΔ-
κυών, ΜΕγαρα, ΟΙδίπους, ΣΑμουήλ.)—200**
Φύλαξέ με ὅταν μ' εὐρης, διὰ νὰ μ' ἔχῃς
ὅταν θέλῃς.—201. Ὅσον ἔν τῷ πολλῷ τὸ εὐ
ἀλλ' ἔν τὸ εὐ τὸ πολύ. (οὐκ ἔν τὸ πωλῶ τὸ
ἐφ-ἀλλ' - ἔν τὸ ἐφ τὸ πωλεῖ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἦ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχῆα στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 16
λέξεις, δηλαδή καὶ αὐτὸς ὁλίγωτερον τῶν 16 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχῆα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὀπολογῆσται ὡς ἕξ
λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεῖονται.

Ἰδρύεται Σύλλογος. Σκοπός: συλλογὴ ἐρά-
νων πρὸς ἀποστολὴν τῆς **Τσοῦχρας** σὲ
ἀγαπητὸ τῆς Δαφνί.—**Δύναμις τῆς Θελήσεως.**

**Μικρὸν Ἀριστοκράτιδα καὶ Ἀφελὴ Σαρ-
θούλαν.**—Δὲν σκεφθήκατε καλὰ... ἂν
συνέβαινε αὐτό, θά ἐργάζομαι αὐτὸ πέρα γιὰ
νὰ τρώγατε κοί σεις. Καὶ τὰ ἄλλα... ἐγνοσι-
τέα!—**Βολιώτικο Κερασι.** (ἸΓ' 253)

Νικητρια Ἑλλάς, τί γίνεσαι; Καιρὸν ἔχω
νὰ λάβω κάρταν σου. Διὰτὶ αὐτὴ ἡ
σιωπῆ;—**Γενναϊόφυχος Ἑλληγις.**

Ζητοῦνται γραμματὸσημα Ἑλλάδος, Λι-
γύπτου, Σουδῶν καὶ Σίμου διδόνται
καδῆναι καὶ ὀρολογία ὠραϊότατα. Διεύθυνσις:
Ἀπόστολον Ἐλευθεριάδην, Poste-restante,
Βόλον. (ἸΓ' 255)

**Τριὰς Σατανῶδων, πρὶν ἀγίξουσιν αἱ μεγά-
λες ζέστες σὺς φύγατε ; ; Μόνον φρονο-
λόγος σὺς λείπει !!—Σατανᾶς.** (ἸΓ' 256)

Ἀγνωστε Χ, συνεπιζῶ νάπαντῶ ἀμέσως
εἰς Μ. Μυστικᾶ. Ἰδιὰ του ὅμως δὲν
ἔλαβα, καὶ εἰμαι πολὺ λυπημένη γι' αὐτό.
Τσοῦχηρα. (ἸΓ' 257)

Ἀήτητι Εἴζωνε, Ἐπιδοφόρος Ἑλλάς.
μὴθ' ὀκᾶ παγωτῶ;... ὅσους ψήφους θέ-
λετε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, πὺς ὅταν θὰ τὸ
τρώγω, σεις θὰ γλύφετε τὰ κουτάλια σας.—
Ὀνειρώδες Βάλς. (ἸΓ' 258)

Ἑλληνοπούλα—'Ἐχε πιὸ ὠραιοτερον ψευ-
δῶνον ἀπὸ τὴν **ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑ-
ΠΝΙΣΜΕΝΗ ΜΑΣ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥ-
ΚΗ** ἢ Διάπλασις μας; Ποίος λοιπὸν δὲν θὰ
τὴν ψηφίση; (ἸΓ' 259)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 249).
ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλοπούλα τοῦ Βουνοῦ, Ἄναστ. Κ. Τσοκαλῆς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γλυκερία Αὔρα, Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας, Διον. Ἰ. Κλάδης.
ΘΗΒΩΝ: Μελέτιος Ἀθ. Διάκος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Σταυρ. Κωστόπουλος. Δημ. Β. Κομποῦτος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σταματία Σ. Πατριμοῦ, Γεω. Μ. Γιαννουλάτος, Αἰκατερίνη Δ. Φιλίππα.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Διον. Χ. Λέδες, Ντῖνα Πετ-
τουνηῆ, Δημ. Σπ. Τσάκωνας, Παναγ. Ἰ. Ἰωαν-
νίδης.
ΚΩΝ ΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρώμητο Εἰζωνάκι, Σταγ-
τιάτης) Α. Κ. Ἀράκης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριτὸ Ναυτοπούλο (28-29)
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παναγ. Ἰ. Μακριμαρφέος, Ἰάσων Κ. Σικινοῦ, Γρ. Ἰ. Ἀρμυράνης.
ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Ν. Ἀράκη, Κατίνα Α. Καρδίτη.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωργ. Κ. Παλαγιωργίου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἐλένη Ἀν. Σχηστοπούλου, Λιλίνα Δαρδίκου, Γωγούλα Ἀθ. Σχηστοπούλου.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π. Λεβέντης.
ΧΑΛΚΙΑΔΟΣ: Γενναϊόφυχος Στρατηλάτης, Κων-
σταντῖνος Μ. Καλλιᾶς, Σ. Ἀ. Ζάχος, Νικολ. Ζ. Σπάλας, Δημ. Ε. Ὀλύμπιος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρόνον ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφεθή ὁ ἐν
Πειραιεὶ ἸΑΣΩΝ Κ. ΣΚΕΝΤΕΡΙΣ ὁ ὁποῖος ἐ-
νεργάφει διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.
Πλειοτάτων δρ. 1 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

«Καὶ τώρα τί θέλετε;» (Σελ. 254 στ. α')

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ Τερμίτης τὴν ἄφισε, ἑλαφρὰ πλη-
γωμένη, καὶ ἡ Ἀννέτα τὴν ἐπρόσταξε
νάπορηθῆ εἰς τῆς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τῆς
ἔκαμνε. Κ' ἐκείνη, τρομαγμένη ἀκόμη
ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε πόθη, ὑποσχέθηκε
χωρὶς δυσκολία νὰ τὰ πῆ ὅλα.

Ἔτσι οἱ φίλοι μας ἔραθαν ἀπὸ τὸ
στόμα τῆς, ὅτι ἡ Βασιλίσσα ἦταν ἀκόμη
φυλακισμένη μὲ τὴ πιστὴ Νικηφόρα ἑξ ἑνὸς
μικροῦ κελλῖ, ποὺ ἡ Ἀμαζὼν τοὺς τὸ
ἔδειξε ἀπὸ μακρυά. Ἡ Λασία πάλι μὲ
τῆς ἄλλες ὑπουργίνες, εἶχαν ἐγκατα-
σταθῆ ἀθάθάστατα εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι,
ποὺ τὸ ἐφύλαγαν ἀπέξω δέκα Ἀμαζόνες.

— Λαμπρά! εἶπε ὁ Τερμίτης. Καὶ
τώρα ἔμπροσ' Ἐσοῦ θὰ μᾶς ὀδηγήσης.
— Ἐυχαριστῶς θὰ σὰς ὀδηγεῖται,
ἀπεκριθῆ ἡ Ἀμαζὼν ἀλλὰ δυστυχῶς
μοῦ σπᾶσατε εἷα ποδάρι καὶ δὲν μπορῶ
νὰ περπατήσω.
— Σηκώστέ τη! ἐπρόσταξε ὁ Τερ-
μίτης.

Δυὸ ἀμαζόνες τοῦ κ. Χονδροκέφαλου
ἔσχηκσαν τὴν πληγωμένην, κ' ἐξενήσαν
ὅλοι να πᾶνε ὅπου θὰ τοὺς ὀδηγήουσε.

Ὁ Τερμίτης μὲ τὸ στράτευμά του ἐ-
προχώρουσε ὅσον τὸ δυνατόν σιγώτερα,
καὶ ἅμα ἔκρινε κατάλληλη τὴ στιγμήν,
ἐφώρμησε. Ἡ συμπλοκὴ ἦταν φοβερῆ

ἀλλὰ σύντομη. Ἡ Ἀμαζόνες, παρα-
καλισμένες ἀπὸ τὸ ἐξαιρτικό, δὲν ἐπρό-
φθασαν νάμυνοῦσιν. Μία μόνον ἐδάγκασε
τὸν Τερμίτην, ἀλλὰ ὁ γέρος τὴν ἐσχό-
τωσε ἀμέσως.
Ἡ ἄλλες μαζεῖθηκαν εἰς μίαν ἄκρη
καὶ ἅμα εἶδαν ὅτι περικυκλώθηκαν ἀπὸ
ὀλόκληρο στράτευμα, κατέβασαν τὰ κε-
φάλια καὶ παραδέθηκαν.

Ἡ Κρινιώ, ἡ Ἀννέτα καὶ ὁ κ. Χον-
δροκέφαλος, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ εἰκοσι
'Αμαζόνες ἀποφασισμένες, μπῆκαν εἰς
κελλί ὅπου ἡ Λασία, χωρὶς νὰ ὑποπεύ-
εται τίποτε ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα, ἐκά-
θητο μὲ τῆς ὑπουργίνες τῆς.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπε μὲ ἀλαζονεία
τί σημαίνει αὐτὴ ἡ φασαρία; Ποιοὶ εἶνε
αὐτοὶ ποὺ τολ-
μεῖν νὰ διατα-
ράττουν τὴν ἡου-
χία τοῦ Συμβου-
λίου; Δὲν φρ-
θοῦνται λοιπὸν
τὴν τιμωρία ποὺ
τοὺς περιμένει;

— Κυρία, ἀ-
πεκριθῆ ὁ Χον-
δροκέφαλος, ποὺ
ἐπίτηδες δὲν ὠ-
νόμασε «Ἐξο-
χωτάτῃ» τὴ
Λασία! εἰς θε
αἰχ μ ἄ λ ω τ ὸ ς
μας, καθὼς καὶ
ὄλοι σ α ς οἱ ὅ πα-
δαί. Ἡ ληθεῖ ἐ-
δὼ ν ἄ ἐλευθερώ-
σομε τ ῆ φυλακι-
σμένῃ Βασιλί-
σα, καὶ αὐτὴ θ ἄπασφασίς, γιὰ τὴν τύχη σας.

— Μὰ ποιοὶ λοιπὸν εἰσὶτε σεις, αὐ-
θαδεις;
Τῆ στιγμή ἐκείνη ἡ Κρινιώ ἐπρο-
χώρη: εἶνα βῆμα.

— Εἴμ' ἐγώ, κυρία, εἶπε, ἐκείνη ποὺ
θέλατε νὰ θανατώσετε(*), γιὰτὶ μὲ κα-
(* Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 248.

τηγορούσατε γιὰ ἕνα πράγμα ποὺ ἦταν
ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ θελήσει μου: γιὰ τὸ
χρῶμά μου!

— Ἄ, ἔκαμε ἡ Λασία, εἶνε τὸ ἀσ-
προ μερμηγκάκι!
— Ἄς ἀφίσουμε κατὰ μέρος τὰ λό-
για, ἐφώναξε ὁ Τερμίτης, ποὺ εἰσώρ-
μησε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀγριεμένος, καὶ
ἄς ἔλθωμε εἰς τὰ πράγματα.

Ἡ θεὰ τοῦ προμεροῦ Τερμίτην ἐπρο-
ξένησε μεγάλο φόβο εἰς τὴν Λασία. Δὲν
ἐγνώριζε τὴν ὑπορῆν του καὶ φαντάστηκε
πὺς θὰ ἦταν βασιλῆδες ἢ ἀρχηγῶς εἰς
καμμιὰ δυνατὴ μερμηγκοφυλῆ, ἀγνωστῆ.

Σ' ἕνα ἐπιβλητικὸ νεῦμα τοῦ στρατη-
γοῦ, ἡ Λασία κ' ἡ ὑπουργίνες τῆς ἐπε-
ρικυκλώθηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Χονδρο-

κεφαλο καὶ ἀπὸ
ἰσχυρὸ ἀπόσπα-
σμα Ἀμαζόνων.
Ἡ πληγωμένη
'Αμαζόνα, ποὺ
τοὺς εἶχε κἀμη
τὸν ὀδηγὸ, κου-
βαλήθηκε ἔξω.

Ὁ Τερμίτης, ἡ
Ἀννέτα καὶ ἡ
Κρινιώ ἐπερι-
στοίχισαν τὴν ὑ-
πουργίνα, ποὺ
ἔκρηπε νὰ τῆς
ὀδηγήσῃ, κ' ἐ-
ξέκρινον ἐπὶ
κεφαλῆς τῆς
πομπῆς.

Πρῶτα-πρῶ-
τα λοιπὸν ἡ δύο
φίλες μας μπῆ-
καν εἰς τὸ κελλὶ

τῆς Βασιλίσσης. Ὁ Χονδροκέφαλος,
ἀπὸ εὐλάβεια, στάθηκε εἰς τὸ κατώφλι τῆς
πόρτας. Ἐπίσης καὶ ὁ Τερμίτης, ποὺ
τὸν παρακάλεσε ἡ Κρινιώ, γιὰτὶ δὲν ἤ-
θελε νὰ τρομάξῃ τὴ Βασιλίσσα, ἔμεινε
ἀπέξω.

— Τί θέλετε πάλι; ρώτησε ἡ Φόρ-
μικα μὲ μελαγχολικὴ ἐγκαρτέρησι. Ἄν

«Μὴ φοβάσθε καθόλου!» (Σελ. 254, στ. α')

θέλετε τη ζωή μου, πάρτε τη, γιατί είμαι πολύ δυστυχισμένη.

Η καίμενη ή Βασίλισσα, με λύπη αλλά και με αξιοπρέπεια, έκαθηντο σε μιαν άκρη.

Η Νικήφορα στάθηκε μπροστά της, έτοιμη να την υπερασπισθής.

— Κυρία Βασίλισσα...

— Άλλοίμονο! δεν είμαι πιά Βασίλισσα...

— Θα σ'αξανακάνουμε μεις.

— Μα ποιές είσθε;

— Έγώ είμαι το άσπρο μερμηγκί, που την άλλη φορά δεν θελήσατε να το θανατώσουν. Ουμάστε;... την ημέρα της τελετής των γάμων;... Από εδώ είναι ή Αννέτα, ή παρκιμάνα μου... και ο κ. Χονδρικήφαλος, ο άρχηγός του Δεκάτου των Ουδετέρων, που τιμαυρήθηκε τότε κατά διαταγή της Λασιάς.

— Καλά, παιδί μου, είπε ή Βασίλισσα και τώρα τί θέλετε;

— Να σ'αξάνουμε πάλι την εξουσία, κυρία Βασίλισσα. Με τους φίλους μας, τον κ. Χονδρικήφαλο κ' ένα φοβερό Τερμίτη που με προστατεύει, έκυριεύσαμε την μερμηγκούπολη. Η Λασιά και ή ύπουργίνες της είναι σκλάβες μας. Και σεις είσθε έλεύθερη!

Η Βασίλισσα που κάθε άλλο έπερίμενε απ' αυτό, στην άρχή δεν ήθελε να το πιστέψη. "Αμα όμως είδε την Κρινιώ, την Αννέτα, τον Χονδρικήφαλο και της Αμαζόνες, δα σκύδουν εμπρός της, κατάλαβε πως ήταν αλήθεια. Με μεγάλη συγκίνηση, που έφαινετο από το τρεμούλιασμα των κερατών της, έπλησίασε την Κρινιώ και πολλή ώρα της έχάιδε με της κεραίες της το κεφάλι. Το ίδιο έκαμε έπειτα της Αννέτας, που δεν έκρατείτο πιά από τη χαρά της. Και αφού έτελειώσαν αυτά τα χάδια, — μεγάλη εύνοια έκ μερών της Βασίλισσας στα δυο πιστά και άφοισμένα της μερμηγκία, — ή Φόρμικα έζήτησε να ιδής τον Τερμίτη.

Ενόμιζες πως θα ιδής κανένα πολεμιστή, σαν κι αυτούς που είχε άφθονους στη χώρα της. Άλλ' αμα είδε εκείνο το Γιγαντα, τρώμαξε χωρίς να θέλη κ' έκαμε πρό τα όπισω. "Όσο για τη Νικήφορα, αυτή, γενναίοτατα, κρύφθηκε πίσω από τη Βασίλισσα.

— Μη φοβάστε καθόλου, κυρία Βασίλισσα, είπε τότε ο Τερμίτης, κολακευμένος από το φόβο που προξενούσε ή παρουσία του: είμαι δούλος σας, γι' αγάπη της Κρινιώς και της Αννέτας. Άλλα πρέπει να έλθετε να παρουσιάσθητε στο λαό σας. Έχουμε να κάμουμε ακόμη πολλά.

Η Βασίλισσα, αφού τον ευχαρίστησε με πολύ κολακευτικά λόγια, έξεκίνησε πρώτη και οι άλλοι την ακολουθήσαν.

Η πόμπη έφθασε έτσι ως την κυρία

είσοδο, όπου καινούριο θέαμα έπερίμενε τη Βασίλισσα. Η αμαζόνες του Χονδρικήφαλου, σε παράταξη μάχης, κρατούσαν όλα τα περάσματα. Και από πίσω τους έδλεπες τάνηουχα πλήθη των μερμηγκιών, που άπορούσαν προς τί αυτή ή παράταξη.

Κατά διαταγή του Τερμίτη, ή Λασιά και ή φίλες της ξεπλώθηκαν άνασκελα και περικυκλώθηκαν από φρουρούς, που δεν θα της άφιναν να κινηθούν καθόλου.

Τότε ή Βασίλισσα ανέθηκε σε μιαν μικρή πέτρα, περιτοχιτισμένη από την Κρινιώ, την Αννέτα και τον Χονδρικήφαλο. Ο Τερμίτης έπερίκρινε την πέτρα με δυνατή φρουρά και ή Αμαζόνες άφισαν άνοιχτά τα περάσματα. Τότε όλος ο λαός ώρμησε προς την πέτρα και ζητωκραύγαζε τη Βασίλισσα. Η Φόρμικα έβγαλε ένα μικρό λόγο με της κεραίες της, ευχαρίστησε το λαό της και παρουσίασε με καμάρι την Κρινιώ.

— Βλέπετε, είπε στο τέλος, ότι μιαν καλή πράξη, μιαν ευεργεσία, δεν χάνεται ποτέ!

Ο Τερμίτης ένόμιζε χρέος του να λάβη κι' αυτός το λόγο, μ' όλα τάπελπισμένα νεύματα που του έκαμνε ή Αννέτα.

— Δεν μαρέσει πολύ να μ' ένοχλούν, είπε, κι' αν ήλιθα εδώ να ξαναβάλω στο θρόνο τη Βασίλισσά σας, το έκαμα μόνο και μονογιατί με παραλέσαν ή φίλες μου, κι' ακόμη γιατί ή Βασίλισσά σας είναι σοφή, καλή και άξια.

Τώρα προσέχετε! μην έπιχειρήσετε πάλι τα ίδια, γιατί, αν ξανακούσω το παραμικρό, θα ξανάλω εδώ και θα τα κάμω θάλασσα. Δέ θάξισω ρουθούνι!

Ο άγριος αυτός λόγος έκαμε να φρίξουν όλα τα μερμηγκία, τρομαγμένα άλλως τε κι' από την παρουσία του Τερμίτη. Κατευχριατημένος λοιπόν από τον έαυτο του κι' από την έντύπωση που έκαμνε, ο Άφρικανός έπλησίασε την Βασίλισσα και την ρώτησε:

— Τώρα που είσθε πάλι Βασίλισσα, τί θα τα κάμειτε αυτά τα καθάρματα; (*)

Κ' έδειξε τη Λασιά και της ύπουργίνες της.

— Θα της εξορίσω, απεκριθη ή Βα-

(*) Έδώ αναφέρεται ή εικόνη, ή οποία έδημοσιεύθη κατά λάθος, ως είπαμεν, εις τό 27ον φύλλον. Πρέπει να σβύσετε τα λόγια που έχει από κάτω, και να γράψετε: «Τι θα τα κάμειτε αυτά τα καθάρματα;» (Σελ. 255 στ.β) — Σ. τ. Δ.

σίλισσα. Δεν θέλω να θανατωθής καμιά. — Τότε λοιπόν, άφιστε με μένα να της έδηγήσω στην εξορία, είπε ο Τερμίτης: είναι ή μόνη άνταμειβή που σ'αξ ζητώ.

— Πολύ καλά, είπε ή Βασίλισσα. Τώρα θέλω να ύψώσω στα μεγαλύτερα αξιώματα την Αννέτα και την Κρινιώ, γιατί το αξίζουν και ή μιαν και ή άλλη.

— Ευχαριστώ, κυρία Βασίλισσα, είπε με σταθερότητα ή Κρινιώ, άλλ' αυτά που έγειναν εδώ μέσα, δεν μ'αξ ένθαρρύνουν καθόλου να μείνωμε, και μάλιστα να δεχθώμε θέσεις ύψηλές. Προτιμούμε να γυρίσωμε στο σπιτάκι μας και να ζήσωμε μαζί με τον Τερμίτη, το φίλο μας* αλλά και έτσι, θα ήμαστε πάντα στής διαταγές σας.

— Έστω, είπε ή Βασίλισσα λυπημένη* αφού αυτή είναι ή έπιθυμία σας, θα γίνη.

Και έδωσε γρήγορα μερικές διαταγές.

Άμέσως είκοσι εργάτριες έτρεξαν να της έκτελέσουν. Μπήκαν στη μερμηγκούπολη και σε λίγο έβγαλαν έξω σπόρους, κομματάκια μικρών έντόμων, ξηραμένα και διατηρημένα καθαρά, μέλι από μελίγρες και σιρόπια από καρπούς. "Όλ' αυτά, με μεγάλη ευγένεια, τα έβαλαν μπροστά στη Βασίλισσα, στον Τερμίτη και στής δυο φίλες του. Ήταν ένα γεύμα λαμπρό, που το έτίμησαν όλοι με μεγάλη προθυμία, και χωρίς να μιλήν, γιατί ύστερ* από τόσες συγκινήσεις, τους είχε πάση πείνα.

Η ημέρα έπλησίαζε να τελειώση. Πρώτος ο Τερμίτης, άνυπόμονος να ξαναρχίση τη συνθητισμένη του ζωή, έσηκώθη και είπε:

— Είναι άργά, ας γυρίσωμε στο σπίτι. Είμαι γέρος και θέλω πιά να ήσυχάσω.

— Είσθε πολύ έγωϊστής, είπε ή Κρινιώ για να τον πειράξη* σ'αξ αγαπούμε όμως και θα σ'αξ ακολουθήσωμε, γιατί κατά βάθος είσθε καλός και δίκαιος.

— Επειτα και μεις αγαπούμε την ήσυχη ζωή.

Έχαίρετσαν τη Βασίλισσα, που δεν ήξευρε πιά πως να τους δείξη την ευγνωμοσύνη της, πήραν μαζί τους της άντάρτισσες ύπουργίνες, που τώρα ήταν σκλάβες, κ' έξεκίνησαν.

Μόλις ευρέθηκαν έξω από τη διπλή γραμμή των Αμαζόνων, ο Τερμίτης έπρόσταξε το άπόσπασμα που της έφρουρούσε, να τρέξη μπροστά.

— Σεις να έρχεσθε από πίσω σιγά-σιγά, είπε στής φίλες του* περιμένετε με και σε λιγάκι θα σ'αξ άνταμώσω.

Αμα έμεινε μόνος με το άπόσπασμα των Αμαζόνων, ο Τερμίτης έτρεξε μπροστά, έκαμε μιαν άπότομη στροφή προς τα δεξιά και τους άνάγκασε όλους να τον ακολουθήσουν. Αφού έπερπάτησε εκεί πέντε λεπτά της ώρας, έσταμάτησε, έπρόσταξε της Αμαζόνες να νοιώσουν το τετράγωνο που έσχημάτιζαν και να περικυκλώσουν της εξορίστας από τρεις μόνον πλευρές, και τους ειπε:

— Σεις πηγαίνετε μπροστά, ίσια. Αν καμιά σας δοκιμάση να σταθή ή να γυρίση πίσω, θα σκοτωθής άλύπητα άμέσως!

Η δυστυχισμένες εξορίστας, που ένόμιζαν πως είχαν φθάση πιά στο μέρος όπου θα της άφιναν χωρίς φρουρά, άρχισαν να τρέχουν εμπρός. Άλλα μόλις έκαμαν δέκα βήματα, έχάθηκαν από τα μάτια των Αμαζόνων, σαν να νοιώσε έξαφνα ή γή και να της έκατάπτε!

Είχαν πέση στην παγίδα του Μυρμηκολέοντος. Η κακόμοιρες! αίωνία τους ή μνήμη!

Όταν ο Τερμίτης ξαναβρήκε της φίλες του, που έκαναν ίσα-ίσα το γύρο του βάλτου, αυτές τον ρώτησαν άμέσως τί άπέγειναν ή εξορίστας που του είχαν έμπιστευθή.

— Καλά είναι, απεκριθη ο γέρος* εκεί που είναι τώρα, είναι πολύ καλά. Περισσότερα δεν θέλω να σ'αξ πώ. Ένα μόνο σ'αξ λέγω και να το βάλετε στο νού σας καλά. Ακούσατε τί ειπε ή Βασίλισσα; Κάθε καλή πράξις έχει και την άνταμοιτή της. Έτσι λοιπόν και κάθε πράξις κακή έχει την τιμωρία της.

Υστερ* από ένα μήνα, ή Αννέτα και ή Κρινιώ έκυβερνούσαν με σοφία μιαν μικρή μερμηγκούπολη, που όνειροπολούσαν να τη μεγαλώσουν. Τον Τερμίτη όμως δεν τον έννοιαζε για αυτό και τόσο πολύ. Είχε ξαναγυρίση στην παλιά του όκηνηρία και τώρα πάλι δεν έκαμνε άλλο, παρα να καλοτρώγη, να καλοπίνη, να γλυκοκουβεντιάξη και να γλυκοκοιμάται.

Γρη. Σενόπουλος

Κατά το γαλλικόν του E. M. Laumann
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΚΡΙΝΙΩΣ"

ΚΑΜΑΡΙ

Και πολεμούν με το τραγούδι δλόχαρο Κ' ή κανονίες βαρεία κρατούν το Ίσο Χαρά στον καπετάνιο τον καλότυχο Που τέτοια παλλικάρια σέρνει πίσω!

Και πολεμούν με της πληγές ορθάνοικτες Κ' άχνίζοντας στη γή το αίμα στάζει Χαρά στα παλληκάρια τα λιογέννητα Που τέτοιος καπετάνιος τα προστάζει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΝΤΙ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ *

ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΕΧΘΡΟΤ

Α παιδάκια της γαιτονιας μου, τα οποια κάθε άπόγευμα επιδιδονται εις παιγνιδια επικαιροτατα, ξεκαμαν χτες σοβαρον συμβούλιον κάτω από το πα-

ράθυρόν μου, δια ν' άπεφασίσουν πως θα διαθέσουν το άπόγευμά των.

— Να παίζωμε τον Έλληνοβουλγαρικόν πόλεμο!

— Ναί, ναι, τον πόλεμο!

Τρια κοριτσάκια έκτύπησαν με χαράν τα χερσικια των, πέντε εξ άγόρια έκαμαν διάφορα σκιρτήματα ζαρκαδιού, και τρεις χονδρες παρκιμάνας και νταντάδες άφισαν να πληνηθή εις τα πληθωρικά των πρόσωπα. ή εύχαριστήσις, ότι θα εξεφορτώνοντο τα παιδια αρκετήν ώραν, κατά την οποίαν αυτάι θα ήμπορούσαν άνέτως ν' ανταλλάξουν τας σκέψεις των επί των τελευταίων γεγονότων της...

γειτονιας.

— Να παίζωμε το Κιλίκις, ειπε μια μικρούλα με ξανθά μαλλάκια, δεμένα με μιαν κόκκινην κορδελλίτσαν.

— Όχι, να παίζωμε την Δοϊράνη, ειπεν ο Γιώργος ο ζωρότερος της συντροφιας, του οποίου ή φήμη έχει περάση τα στενά όρια της συνοικιας μας.

— Ναί, την Δοϊράνη, ειπαν και τ' άλλα παιδάκια συνειθισμένα να ύπακούουν εις τον μικρόν αυτόν τύραννον, ο όποιος εις την πρώτην παρκιήν όρμη και τραβά τα κοτσιδάκια των κοριτσιών.

Ο Γιώργος άπεφασισε να καταπτεύση το έδαφος, δια να ιδής ποιον σημείον θα γίνη Δοϊράνη. Ένας όγκος από χώμα, άφισμένος εκεί άφ' ότου έγινεν άπόπειρα να έπισκευασθής μιαν μάνδρα, ώρισθη ως Δοϊράνη.

— Παιδιά, να ή Δοϊράνη. Αυτή είναι ή Δοϊράνη. Τώρα θα την πολιορκήσωμε και θα την πάρωμε.

— Βέβαια θα την πάρωμε, ειπεν ή Τζένη. Έγώ θα είμαι νοσικόμος του Έρυσθού Σταυρού και θα μευ φέρνετε τους πληγωμένους ευζώνους... Μόνο τους ευζώνους... Ακούσατε;

— Καλά, ακούσαμε, ειπεν επιτακτικώς ο Γιώργος. Εσφορτώσω μας. Θα

σοο στείλωμε ευζώνους. Άφισε να πληρωθούνη πρώτα, μαίμου. Αφού θ' άρχιση το πυροβολικό πρώτο...

Και στραφεύς προς τους άλλους, ειπε. — Δεν καταλαβαινει αυτή. Τώρα να κάμωμε το σχέδιο. Έσύ, Μίμη, θα είσαι ή δεκάτη μεραρχία, και θα π'αξ από πάνω από τον άλλο δρόμο, να κατέβης έτσι. Έκατάλαβες;

— Έκατάλαβα, ειπεν ο Μίμης και εξηφανίσθη καλπάζων προς την ύποδειχθείσαν διεύθυνσιν.

— Έσύ, Τοτό, ... έ, Τοτό, τί χαζεύεις; Έσύ Τοτό, θα είσαι ή τετάρτη Μεραρχία, του Μοσχοπούλου, έσύ λοιπόν θα κάμης την προσβολή από δω...

Κατά μέτωπον. Έκατάλαβες;

Ο Τοτός έχαιρέτησε στρατιωτικώς και έλαθε θέσιν.

— Έσύ, Μαργαρίτα, θα είσαι ή ταξιαρχία του Ιππικου. Αμα το βάλουν στα πόδια οι Βούλγαροι της Δοϊράνης, έσύ θα τους καταδιώξης «κατά πόδας». Ξέρεις τί θα π'η «κατά πόδας»;

— Με τα πόδια, ειπεν ή Μαργαρίτα.

— Όραία. Μπράβο, κάτι καταλαβαινούμε και τα κορίτσια, βλέπω. Λοιπόν έτοιμοι;

— Για στάσου, ειπεν ή Μαργαρίτα. Οι Βούλγαροι ποιοι θα είναι;

Ο Γιώργος έγύρισε προς τον Τάκη, ο όποιος δεν είχε λάβη ακόμη διαταγας.

— Έσύ, Τάκη, θα είσαι ο Ίβάνωφ...

— Αμ δέ! ειπεν ο Τάκης. Ας γίνη άλλος Βούλγαρος. Έγώ θα είμαι ευζωνος.

— Τότε γίνου Ίβάνωφ έσύ, Νίκο, ειπεν ο Γιώργος.

— Σε χαλεις, απήντησεν ο Νίκος. Γίνομαι ό,τι θέλεις, και μηχανικός ακόμη να φρειάνω δρόμους για να περάσουν τα κανόνια. Βούλγαρος δεν γίνομαι.

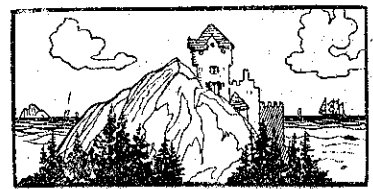
— Τότε δεν είναι άλλος, ειπεν ο Γιώργος, θα γίνης έσύ Μαρί. Θα είσαι ή Βουλγαρία.

— Έγώ Βουλγαρία; ειπε κλαίουσα ή Μαρί. Όχι, δε γίνομαι. Να, δεν γίνομαι σου λέω, δεν γίνομαι! Θα το πώ της μαμας, πως θέλεις να γίνω άκούδα!..

Ο Γιώργος έξυσε το κεφάλι του δια να κατεβάση ιδέας. Άλλα ιδέαι δεν κατέβαιναν. Και επί τέλους ειπε.

— Τότε να παίζωμε άλλο παιγνίδι. Αφού δεν ύπαρχει κανείς να κάνη τους Βουλγάρους....

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

* Το χαριτωμένον αυτό χρονόγραφομα του κ. Τσοκοπούλου έδημοσιεύθη εις την «Νέαν Ημέραν» με το ψευδώνυμον «Ρίπ». Θά έλεγε κανείς, ότι έγγραφή επίτηδες δια την «Διαπλάσιν». Τόσον ώρατα ζωγραφίζει το παιδικόν παιγνίδι και μαζί τον παιδικόν πατριωτισμόν. Είπα λοιπόν να το αναδημοσιεύσω, άντι «Αθηναϊκής Έπιστολης», δια να ξεκουρασθής όλιγον και ο κ. Φαίδων. Σ. τ. Δ.

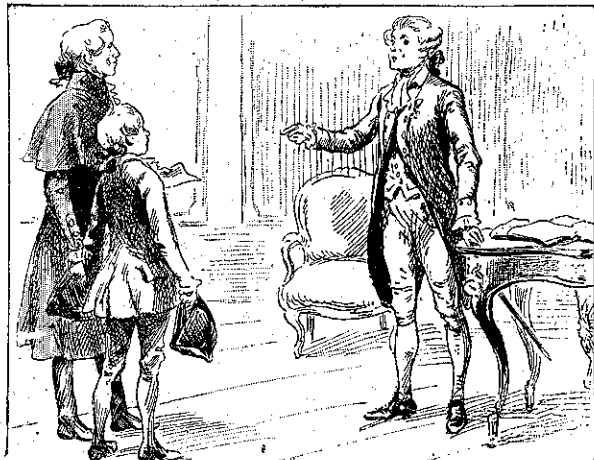
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ο μικρός τζόκευ ούτε κύν εκρέθη νάντισταθῆ. Μόνος του άδειασε τῆς τσέπες του και άρρισεν επάνω εἰς τὸ τραπέζι

«Δι' αὐτὸ τὸ παιδί ἔχετε ἔνταλμα συλλήψεως;» (Σ. 247, στ. α')

τὸ πουγγί του, τὸν σουγιά του και ἕνα κόμματι χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τυλίξῃ, ὡς ἐνθύμιον, ὀλίγας τρίχας ἀπὸ τὴν χαιτήν του μακροῦτου Πέρτενερ.

Ἄλλ' ὁ διοικητῆς δὲν ἤθελε βέβαια τ' ἀσημαντα αὐτὰ πράγματα. Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελεν, ἦτο ὁ ὀγκώδης φάκελλος, τὸν ὁποῖον ὁ Μπόμπης ἀνέσυρε τελευταῖον ἀπὸ τὸ στήθος του: ἦτο ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ δοῦξ Λωζὲν διὰ τὴν δώση ἰδιοχείρως εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης ἢ σπουδαία και ἐπικίνδυνος μάλιστα διὰ τὸν κύριόν του ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ὠρκίσθη νὰ ὑπερασπισθῆ ἐναντίον ὄλων. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν διοικητῆν τῆς φυλακῆς!

Ἦτο εὐσυνείδητον και φιλότιμον παιδί ὁ μικρὸς Μπόμπης, και δι' αὐτὸ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς του, τὸ κανὸν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν κύριόν του χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν ἐλυποῦσε πολὺ.

Και ἐνῶ ὁ κ. Λωνκι ἐλάμβανε τὸν φάκελλον και ἀνεγίνωσκε κατευχαραριστημένος τὴν ἐπιγραφὴν «Πρὸς τὸν Ὑψηλότατον Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης», ὁ μικρὸς τζόκευ ἐσυλλογιζέτο ἀπηλπτισμένος:

— Ἐγὼ φταῖω!.. τὸ λάθος εἶνε δικὸ μου!...

Χωρὶς νὰ ξεύρῃ τί συνέβη μεταξὺ τοῦ κόμητος Μουου και τῆς βασιλίσσης εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλιῶν, ἐμάντευεν ὁμοῦς ὅτι ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχεν ἐνεργήσῃ νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἄνεπλοι τὰ παθήματά του εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον και ἐμέμετο, — ἀδίκως, — τὸν ἑαυτὸν του, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδικησὶν τοῦ πυργοδεσπότη.

Νεαρὸς ἀξιωματικὸς τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς θλιβεράς αὐτὰς σκέψεις, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ σφραγίσῃ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ μετὰ τὰ διάφορα πράγματα ποῦ εὐρέθησαν εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Μπόμπη.

Και ἀφῶ ἐπέθεσεν ὁ ἴδιος ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ κηροῦ τὴν σφραγίδα τῆς Βασιλίσσης, τῷ εἶπαν ὅτι θὰ τὸν ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μηχανικῶς, ἠκολούθησε τὸν ἐπιφορτισμένον νὰ τὸν ὠδηγήσῃ και εἰσήλθε μαζὶ του εἰς σειρὰν διαδρόμων, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐφάνησαν ἀπεραντῖ.

Ὁ μπάρμπα-Μπριού.

Ἄμα ἐμειναν μόνον, μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῶν στρατιωτῶν και τοῦ διοικητοῦ, ὁ δεσμοφύλαξ

τὸν ἐπιασε φιλικῶς ἀπὸ τὸ χέρι και τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, εἶσαι λυπημένος, κλαῖς, και εἶνε πολὺ φυσικόν, γιατί πρώτη φορὰ παιδί τῆς ἡλικίας σου φυλακίζεται εἰς τὴν Βασιλίσση. Δὲν πρέπει ὁμοῦς νὰ τὸ παρακάμῃ, παιδί μου. Θὰ ἰδῆς ὅτι ἡ ζωὴ κ' ἐδῶ-μέσα δὲν εἶνε ἀνυπόφορη, προ-

«Νὰ τὰ παιδιά μου!» εἶπεν ὁ μπάρμπα-Μπριού.

πάντων θιαν ἔχῃ κανεῖς δεσμοφύλακα τὸν μπάρμπα-Μπριού.

Ὁ μπάρμπα-Μπριού, ὡς ἀπεκλήθη μόνος του, ἦτο ἕνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος, με φιλάνθρωπον εἰς τὸ κρανίον και με ἀγαθὸν μετρίαμα εἰς τὸ πρόσωπον. Ὁμοίαιζε μᾶλλον με καλὸν ξενοδόχον παρά με δεσμοφύλακα.

Διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν μικρὸν φυλακισμένον, τῷ εἶπεν ὅτι ἔχει ἕξῃ παιδιά, μεταξὺ τῶν ὁποίων και δύο ἀγόρια σχεδὸν τῆς ἡλικίας του.

— Φαντάσου λοιπόν, προσέθεσε, ἀν δὲν θὰ εἶμαι γιὰ σένα καλὸς: σὺν πατέρας και ἀν δὲν θὰ βάζω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μένῃς εὐχαριστημένος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σοῦ δώσω τὸ καλλίτερον δωμάτιον. Εἶνε τὸ ἴδιο ποῦ εἶχε ὁ στρατηγὸς Δουμουριέ.

Εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸν διάδρομον τοῦ τρίτου πύργου, ὁ ὁποῖος ἀνομάζετο Μπερτωδιέρα. Διότι κάθε πύργος τοῦ φρουρίου ἐκεῖνου εἶχεν ἰδιαιτερον ὄνομα.

Ὁ Μπριού, ἀφῶ ἐδιάλεξεν ἕνα κλειδί ἀπὸ τὴν δέσμην του, ἤνοιξε μίαν θύρην. Ὁ Μπόμπης εἰσελθὼν, εὐρέθη εἰς εὐρύχωρον δωμάτιον, ἐκτάπλευρον, φωτισόμενον ἀπὸ μεγάλον παράθυρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔσθανε κανεῖς διὰ τριῶν βηθμίδων. Ἡ ἐπίπλωσις ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν κλίνην με παραπέτασματά πρασινα, μίαν τουζέτταν, ἕνα γραφεῖον, μίαν πολυθρόναν και δύο καρέκλας. Ἡ ὄψις τοῦ φωτεινοῦ και ἀνεύτου αὐτοῦ δωματίου ἦτο τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν εἰρκτὴν ποῦ ἐπερίμενε, ὥστε κατ' ἀρχὰς ὁ Μπόμπης ἐνόμισεν ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ τὸν κοροϊδεύει.

Ἄλλὰ κάθε ἄλλοι! Ὁ μπάρμπα-Μπριού τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν πολυθρόναν, ἐκάθισε και αὐτὸς εἰς μίαν καρέκλαν, τοῦ ἐκτύπησε φιλικῶς τὸ πόδι και τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα ἄς μιλήσουμε... Γιατί σ' ἔφεραν ἐδῶ, παιδί μου;

— Δὲν ξέρω τίποτα, κύριε δεσμοφύλακα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα, εἶπε, δὲν θέλω νὰ με λές «κύριε δεσμοφύλακα» ἀλλὰ «μπάρμπα-Μπριού». Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, μπάρμπα-Μπριού, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης προθύμως.

— Ὡστε λοιπόν, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ Μπριού, δὲν ξεύρεις γιατί σ' ἔφεραν ἐδῶ; Τὸ πιστεύω, γιατί και ἄλλοι φυλακισμένοι τῆς

Βασιλίσσης δὲν ξέρουν ἐπίσης γιὰ ποῖο λόγο τοὺς συνέλαβαν. Ἄλλὰ στάσου, ἀν θέλῃς, νὰ τὸ βροῦμε μαζὶ. Καλλίτερα εἶνε, πάντα, νὰ ξερῇ κανεῖς τί τὸ γίνεται... Μήπως ἔγραψες ποτὲ βιβλία ἢ στιχοῦς ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἢ τῆς βασιλίσσης; Ἀδύνατο, εἰς τὴν ἡλικία σου δὲν γράφουν τέτοια πράγματα... Μὰ τί

ἔκαμες λοιπόν;... Δὲν μοῦ λές τὸ ἐπάγγελμα σου;

— Ἦμουν τζόκευ εἰς τὸ σπίτι τοῦ δοῦκὸς Λωζὲν.

— Ἄ, εἶσαι; τώρα ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ... Ὁ δοῦξ Λωζὲν εἶνε ὑπὸ δυσμένειαν, γιατί ἔχει πολλὰς φίλιες μετὰ τὸν δοῦλα τῆς Ὁρλεάνης, ποῦ εἶνε ἐχθρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος... Στάσου, στάσου, γιατί κοντεύω νὰ τὸ βρῶ... Καλέ, τὸ βρήκα!... Μήπως ὁ κύριός σου σοῦ ἔδωκε κανένα γράμμα;...

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης ἕνα γράμμα ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ πάω εἰς τὴν Ἀγγλία...

— Στὸ Φίλιππο τῆς Ὁρλεάνης; — Μάλιστα.

Ὁ μπάμπα-Μπριού ἐμετρίασεν, ὑπερήφανος διὰ τὴν ὀξυδερκεῖάν του.

— Περιττὸ νὰ ζητοῦμε μακρύτερα τὴν αἰτία τῆς φυλακισέως σου, εἶπε ἕνα ἀπλοῦστατα αὐτὸ τὸ γράμμα. Καὶ τώρα πᾶ ποῦ τὸ ἔχουν στὰ χεῖρα τοὺς ἐκεῖνοι ποῦ τὸ ἤθελαν, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι δὲν θὰ μείνῃς πολὺνκαιρὸ ἐδῶ-μέσα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

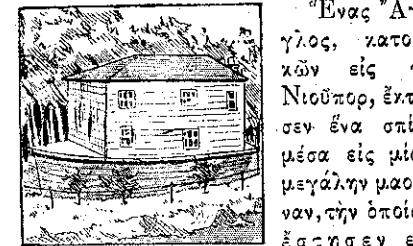
Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» και τῆς «Βιβλιοθήκης»

Κουλλὸς μπιλλιαρδιστῆς

Ὁ κύριος Χάρολδ Κεῖν, ἰδιοκτήτης ἐστιατορίου εἰς τὸ Irtblingoro τῆς Ἀγγλίας, στερεῖται και τῶν δύο χειρῶν. Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις αὐτῆ δὲν τὸν ἐμποδίζει, ὡς βλέπετε, νὰ παίξῃ μπιλλιαρδο μετὰ ἀγκιστρα, τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστοῦν τὰς χεῖράς του, και νὰ κάμῃ 20 καραμπόλες εἰς στή γραμμὴν!

Διὰ νάποφύγῃ τὸν φόρον

Ἐνας Ἄγγλος, κατοικῶν εἰς τὸ Νιουπορ, ἐκτίσεν ἕνα σπίτι μέσα εἰς μίαν μεγάλην μαοῦναν, τὴν ὁποῖαν ἔσκησεν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν πληρώνει οὔτε φόρον εἰκοδομῆς, διότι ἡ εἰκία του εἶνε μέσα εἰς πλοῖον, οὔτε φόρον ναυσιπλοΐας, διότι τὸ πλοῖόν του αὐτὸ δὲν ταξειδεύει ποτέ!

ΕΥΤΥΧΙΑ Κ. ΜΠΟΥΪΟΥ
Συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως
τυχοῦσα τοῦ Παλλεῖον Βραβείου εἰς τὸ Ἀρσάκειον Ἀθηνῶν
(Ἐπεται συνέχεια)

Ἄς εἶνε, πρέπει νὰ κάμῃς ὑπομονή. Σοῦ εἶπα πῶς δὲν περῶ κανεῖς ἀσχημα εἰς τὴν Βασιλίσση. Ἡ ἀλήθεια ὁμοῦς εἶνε, πῶς ἄμα μπῆς μιά φορὰ, εἶνε δύσκολο νὰ μαντεύσῃς ποτὲ θὰ βγῆς... Μπορεῖ κί' αὔριο, μπορεῖ και σὲ δέκα χρόνια.

Ἀκούτας τὸν φανταστικὸν αὐτὸν ἀρθρὸν, ὁ μικρὸς τζόκευ ἀνεπήδησε.

— Τί; ἀνέκραξε; νὰ μείνω ἐδῶ-μέσα δέκα χρόνια; ποτέ! καλλίτερα νὰ πεθάνω!

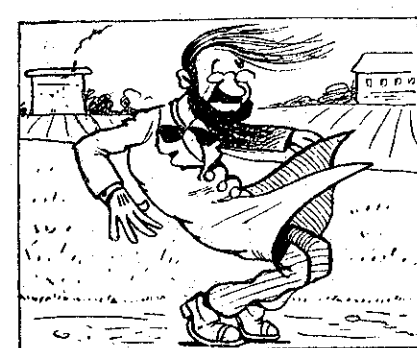
— Ἐλα, μὴ λές τώρα ἀνοησίες! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ δεσμοφύλαξ, διότι ἦτο συνηθισμένος νὰκούῃ τέτοια. Δὲν θὰ πεθίνης καθόλου. Ἀπειναντίας θὰ ζῆσῃς καλλίτερα, παρά ἀν ἦσουν ἐλεύθερος.

Ὁ Μπόμπης ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ τὸν διέκοψε κ' ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ Βασιλίσση εἶνε, νὰ ποῦμε, πολυτελής φυλακὴ, τοῦ λούσου ἢ μᾶλλον δὲν εἶνε φυλακὴ, ἀλλὰ ἕνα παλάτι, ὅπου ὁ βασιλεὺς φιλοξενεῖ τοὺς προσκαλεσμένους του. Θὰ ἰδῆς!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ Εἰκὼν

— Πῶ, πῶ, τί ἀνεμος!.. Τοῦ πήρε και τὸ καπέλλο του... Ποῦ νὰ τὸ πῆγῃ;

β.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ.

Ο	ΠΕ	ΚΛΕ	ΛΩΝ
ΒΟΥ	ΑΝ	ΥΡΟΣ	ΘΑ
ΡΙ	ΣΟ	ΛΗΣ	ΛΟΣ

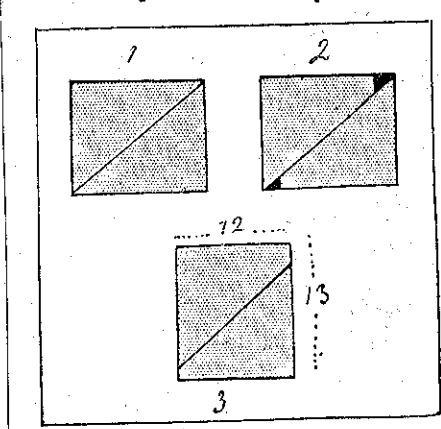
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων σφῶν.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνεῖρου. Il f... b.t.t.: le f.. p..d.nt q: il e.. ch..d

Ἀλήθεια: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταίη τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐυσεπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ, τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῆ, θὰ ἐγγράφωμεν και πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 30ου φύλλου

α.) Θὰ κόψωμεν τὸν τάπητα διαγωνίως ὅπως δείχνει τὸ σχ. 1. Κατόπιν, ἀπὸ τὰ δύο τρίγωνα, θάφαιρέσωμεν ἀπὸ ἕν τρίγωνίδιον, ὥστε αἱ πλευραὶ τῶν 13 μέτρων νὰ γίνουν 12 (σχ. 2.) Καὶ τέλος θὰ τὰ ἐνώσωμεν, ὅπως δείχνει τὸ σχ. 3. — β') La belle plume fait le bel oiseau. — γ') Ἴρις, χιών, ἀστραπή, βροχὴ, χιλάρα.

